

עמ"ת 40633/12/14 - ח'אלד דבאח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 40633-12-14 דבאח (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר ח'אלד דבאח (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

בפניי ערר על החלטת ביהמ"ש השלום בעכו (כב' השופטת פיינסוד-כהן) במ"ת 36265-10-14, מיום 4/12/14, אשר במסגרתה הורתה כב' השופטת על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

רקע כללי -

1. כנגד העורר, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת נשק שלא כדין והחזקת חלקים של נשק ותחמושת שלא כדין, בהתאם לסעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי הנטען בכתב האישום ביום 13/10/14, בחיפוש שבוצע באזור מגוריו של העורר נמצאו פריטי האמל"ח הבאים: רימון נפיץ/רסס, אקדח חצי אוטומטי, 3 מחסניות התואמות לאותו אקדח ו-50 כדורים בקוטר 9 מ"מ (להלן: "**הנשק**"). הנשק נמצא עטוף בגרביים, בשקיות ניילון ובניילון נצמד והוסלק במסלעה בחצר מבנה שבו מתגורר העורר, יחד עם אחרים.
2. עקב האמור, הוגש כנגד העורר כתב אישום כמתואר מעלה ובמקביל הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים (וראו כי העורר נעצר מיד בתום החיפוש, ביום 13/10/2014).
3. בהחלטה הראשונה של כב' ביהמ"ש קמא, נטען כי קיימות ראיות לכאורה ואפנה להחלטה מיום 4/11/14 (סעיפים 4 עד 14). בהמשך אותה החלטה נקבע כי קיימת עילת מעצר הן סטטוטורית והן לאור נסיבותיו האישיות של העורר. עוד באותה החלטה נקבע, כי החלופה שהוצגה אינה הולמת ולכן הורתה כב' השופטת על מעצרו עד תום ההליכים.
4. על החלטה זו הוגש ערר אשר התברר בפניי (עמ"ת 44005-11-14). בהחלטה שניתנה בערר, מיום 25/11/14, קבעתי כי יתכן והייתה אי הבנה בכל הנוגע למקום ששם הציע העורר לשהות במעצר בית, כאשר במהלך הדיון למעשה בא כוחו של העורר ביקש להציע חלופה שונה מעט מאשר החלופה שנבחנה על ידי ביהמ"ש קמא ולכן הערר נדחה בכפוף לכך שהתיק יושב לבימ"ש קמא לצורך בחינת החלופה החדשה בחינה מחודשת.
5. דיון כאמור אכן התקיים, ובמסגרתו נחקרו המפקחים המוצעים ונשמעו טענות הצדדים.
6. בהחלטה השנייה של כב' ביהמ"ש קמא (מיום 4/12/14), היא ההחלטה נשוא הערר הנוכחי, קבעה כב' השופטת כי לא ניתן להסתפק בחלופה כפי שהוצגה בפניה וכי היא אינה הולמת את הנסיבות של התיק.

בהתאם, הורתה כב' השופטת על מעצרו של העורר עד תום ההליכים פעם שנייה.

הטענות בערר -

7. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, העלה בא כוחו של העורר טענות רבות באשר לכל רכיבי ההחלטות של כב' השופטת קמא. נשמעו טענות בכל הנוגע לקביעה הראשונית בדבר ראיות לכאורה, טענות נוספות הועלו בנוגע לסוגית עילת המעצר (ובמיוחד באשר לרף המסוכנות) ובנוסף, נטען כי היה מקום להסתפק בחלופה כפי שהוצעה.
8. המדינה, מנגד, סומכת ידה על החלטת בימ"ש קמא ומבקשת לדחות את הערר.

דיון והכרעה -

9. שקלתי את טענות הצדדים ועמדתי היא כי בנסיבות יש מקום להכין תסקיר של שירות המבחן למבוגרים אשר יונח לפני ורק לאחר מכן תינתן החלטה על ידי באשר לאפשרות להסתפק בחלופה כפי שהוצעה.

שאלת קיומן של ראיות לכאורה -

10. עיינתי בקפידה בתיק החקירה שהושאר לעיוני ומצאתי כי אין מקום לשנות מקביעתה של כב' השופטת בכל הנוגע לכך שקיימות ראיות שכאלו, אם כי המדובר בראיות נסיבתיות אשר עשויות להוביל לכדי הרשעה, אך לא ניתן לומר שהן "מובהקות".
11. אמנם ההלכה הינה שבכל הנוגע לבקשות למעצרים של נאשמים - מצווה ערכאת הערעור לבחון את הסוגיות ששנויות במחלוקת בחינה מחודשת ועצמאית ("דה נובו"), ואין היא יוצאת ידי חובתה במסקנה שלא נפלה טעות משפטית בהחלטת הערכאה שקדמה לה (בש"פ 3/14 **חוחלובבסקי נ' מדינת ישראל** (14.1.14)), אלא שבד בבד עם קביעה זו, כבר נפסק כי לעמדת בית המשפט אשר דן במקור בבקשת המעצר יש משקל במכלול השיקולים שערכאת הערר שוקלת (בש"פ 90/99 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.1.99); בש"פ 7195/14 **מדינת ישראל נ' אשר מנגשה** (27.11.2014)) - ועמדתי היא כי יש לתת משקל מיוחד להתרשמותה של הערכאה קמא מחומר הראיות, במיוחד מקום בו ניכר שבוצע מעבר קפדני על חומר החקירה. כבוד השופטת קבעה כי קיימות ראיות לאחר סקירה קפדנית של המסמכים בתיק החקירה (סעיף 4 עמ' 11 עד סעיף 14 בעמ' 14) ואין עסקינן בקביעה "שלאחר יד".
12. מעבר לכך, אף אני סבורה כי קיימות ראיות לכאורה.
13. **ראשית**, יש לראות כי הנשק נמצא בתחומי חצרו של העורר. הנשק נמצא במסלעה מאחורי הבית שם מתגורר העורר, והשוטר סהר כהן בדוח הפעולה מסביר כי הגיע ל"חלק האחורי של הבית" והתחיל לחפש בין האבנים (מסמך "א"). הוא מסביר עוד כי עבר את החומה המקיפה את המתחם, ולאחר שעבר כ-4 מטר מהחומה לכיוון הבית, החל לבדוק את המסלעה. יתכן וישנם אנשים נוספים המתגוררים בבית והמקום נחשב גם "בחצריהם", אך אין בכך כדי לשנות את המסקנה כי הקרבה הפיזית בין מקום המצאות הנשק לבין מקום מגוריו של העורר, מחייבת את האפשרות הממשית שהמדובר בשטח שבחזקות. או אז יהא לבחון את הוראות סעיף 144(ד) לחוק העונשין הקובעות כי: "מקום שנמצא בנשק, רואים אתהמחזיקבמקוםכמחזיקהנשק, כלעודלאהוכחהיפוכושלדבר". מהאמור בתיק החקירה עולה כי העורר בוודאי שיכול להחשב כ"מחזיק" במקום, אף אם עשויים להיות מחזיקים נוספים (והדבר אף עולה מהתמונות שביקש ב"כ של העורר להציג במהלך הדיון - מעבר לשאלה אם ניתן להציג בפני בהמ"ש הדן בערר תמונות שכאלו). במצב דברים זה, קיימת

סבירות גבוהה שנטל ההוכחה למתן הסברים יוטל על שכמו של העורר (ע"פ 4941/90 **מדינת ישראל נ' אלוש**, פ"ד מו(4) 181; ע"פ 4495/03 **עזרא וואהב נ' מדינת ישראל** (12.01.2004)). בוודאי, שבשלב הזה, הדברים מחייבים את המסקנה לגבי ראיות לכאורה (וראו את פסקי הדין הבאים אשר בהם עשה בית המשפט שימוש ב"חזקת המקום" בהחלטות בעניין מעצר עד תום ההליכים בעבירות נשק ובתוך כך קבע כי די בקיומה של חזקה זו - שלא נסתרה על ידי הנאשמים באותם מקרים היות ושמרו על זכות השתיקה ברובם - כדי לקבוע שקיימת נגדם תשתית ראייתית לעבירות בנשק שיוחסו להם - בש"פ 8433/09 **אבו בכר נ' מדינת ישראל** (10.11.2009); בש"פ 9162/04 **חסייני נ' מדינת ישראל** (7.11.2009); בש"פ 10610/08 **אמסילי נ' מדינת ישראל** (22.12.2008); בש"פ 970/04 **סעדי נ' מדינת ישראל** (19.2.2004); בש"פ 10176/07 **אלוג' נ' מדינת ישראל** (23.12.2007)).

14. **שנית**, יש לראות כי ד.נ.א. של העורר נמצא על אחת הגרביים שעטפה את האקדח. היות ונטען רבות לגי נושא זה, אפרט בהקשר זה כדלקמן:

15. לפי המסמכים שבתיק החקירה נמצאו, סומנו ונבדקו הפריטים הבאים: שתי מחסניות ריקות וחבילת כדורים 9 מ"מ, נמצאו, עטופים בניילון נצמד ובתוך גרב צמר עם פסים ורודים. פריטים אלו הוכנסו במעמד תפיסתם למטעפה שסומנה כמוצג מספר 2, והשקית סומנה - 0089091Y. האקדח עצמו והמחסניות שנתפסו יחד עמו, הוכנסו למטעפה שסומנה כמוצג מספר 4, והשקית סומנה 0089094Y. בשקית נוספת הושם הניילון הנצמד שעטף את הרימון, והשקית סומנה 0089093Y. **כל הפריטים הללו נבדקו ולא נמצאו עליהם כל ממצאים פורנזיים.**

16. לעומת זאת, נמצא ד.נ.א. על אחת מהגרביים שעטפו את האקדח או שנמצאו בסמוך לאקדח. ואבהיר. על פי דוח הפעולה "א" שהכין השוטר סהר כהן אשר מצא את האקדח (ועל פי דוח הפעולה שסומן "כ"), הוא הכניס למטעפה שסומנה כמוצג 3 "גרביים" (בלשון רבים) שהכילו בתוכן את האקדח. בדו"ח החיפוש שמולא במועד החיפוש וסומן "כ", מצוין בסעיף ה3 כי הוכנסו למטעפה 2 גרביים אשר עטפו את האקדח. במזכר שסומן "מו" מצוין כי השוטר סהר כהן העביר שתי **גרביים** אשר עטפו את האקדח. בטופס הלוואי למוצגים שסומן "ח" (וגם "לב") מצוין כי לתוך שקית שסומנה - 0089092Y הוכנסו שקיות ניילון **וגרב** שעטפו את האקדח (אם כי כאן המדובר בגרב בלשון יחיד). בלוח הצילומים שסומן "יב", מצוין כי בתוך המטעפה הרלבנטית היו שתי גרביים ושקיות ניילון - גרב אחת בצבע שחור וגרב שניה, מצמר עם פסים ורודים. בתצלומים ממעמד תפיסת הנשק "בשטח" (סומנו "מד") עולה כי לי האקדח מונחות שתי גרביים - אחת שחורה ואחת עם פסים, כאשר הן נראות זהות לגרביים שבלוח הצילומים "יב". בדו"ח בדיקת המז"פ שסומן "יג" מצוין כי הגיעו לבדיקה בתוך השקית 0089092Y **שתי** הגרביים ושקיות הניילון. שתי הגרביים סומנו יחדיו בסימון "צ.ב.ש 8" ונשלחו לבדיקה. בטופס הלוואי למוצגים שסומן "יז" מצוין כי נמצאו ממצאי ד.נ.א. על גבי הגרביים (פריט 10, מספר רכוש 77006442, הושם בשקית מספר 0067862Y, עמ' 3) - אם כי לא צוין על איזו משתי הגרביים נמצא הממצא. בחוות הדעת של המומחה (סומנה "לה") צוין כי הגיעה לבדיקה שקית שמספרה 0067862Y ובתוכה שתי גרביים: האחת "2א" והשניה "2ב". בפרק המסקנות נכתב כי על גבי הגרב שסומנה "2ב" נמצא ד.נ.א. של העורר.

17. מכאן, שישנן אי בהירויות מסויימות, בשלבים מסויימים, לגבי השאלה אם היו שתי גרביים או אחת, אך לשיטתי - מהמקובץ עולה כי סבירה יותר המסקנה לפיה היו שתי גרביים וכי הד.נ.א. של העורר נמצא על אחת מהגרביים ששימשו לעטיפת האקדח.

18. מכאן, שיש ראיות לכאורה לאחזקתו באקדח - לפחות בשלב מסוים. היות והאקדח נמצא ביחד עם שאר

- הנשק, במקום מחבוא - יש לדבר השלכה גם לגבי שאר פריטי הנשק הגם שלביהם אין ממצאים פורנזיים.
19. עוד בהקשר זה יש לראות כי כל הפריטים, כולל הגרביים, הוצגו לעורר בחקירתו והוא הכחיש כל קשר אליהן. כאשר הוא התבקש להסביר את המצאות הד.נא שלו על הגרביים כאמור - הסביר כי יתכן והגרביים נשרו ממתלה הכביסה של המשפחה ומישהוא אחר מצא אות ועשה בהן שימוש, או שנלקחו על ידי אחד הכלבים שבאזור - והגיעו לידי של אחר.
20. מכאן, כי קיימת אפשרות, שלא ניתן לבטלה כחסרת סיכוי, שהתיזה של המאשימה היא הנכונה (בש"פ 635/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.2.13); בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.13)). תיזה זו בוודאי שאינה נופלת בסבירותה משאר התיזות, הגם שהיא מבוססת על ראיות נסיבתיות. יש עוד לזכור כי, כידוע, ניתן לבסס הרשעה גם על ראיות נסיבתיות בלבד, ככל שהצטברותן והשתלבותן זו בזו, יש בה, על פני הדברים, משום מסכת רצופה של עובדות מפלילות (בש"פ 6262/96 **בלום נ' מדינת ישראל** (16.9.1996); בש"פ 5588/12 **זרבי נ' מדינת ישראל**, פסקה 7-8 (24.9.2012); בש"פ 4844/13 **קופר נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (25.7.2013)), ונזכור שוב כי עסקינן בשלב הזה בקיומן של ראיות לכאורה בלבד, במובחן מהראיות שידרשו לצורך הרשעה מעבר לספק סביר (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4.3.14); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מדינת ישראל** (2.3.14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10.2.14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133(1996), וראו אף את בש"פ 1566/14 **אבו עמר עבד רבה נ' מדינת ישראל** (07.03.2014)).
21. אשר על כן, לא מצאתי לאמץ את טענות הסניגור המלומד לגבי כך שאין בנמצא ראיות לכאורה ולחילופין כי הראיות נמצאות ברף כה נמוך עד כדי כך שהמסקנה המתחייבת הבלעדית הינה שחרור ללא כל תנאים, או שחרור למעצר בית. עם זאת, הלכה היא שככל שהרף הראייתי נמוך יותר, יש נכונות עודפת לשקול את האפשרות להסתפק בחלופת מעצר (בש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8/8/2011)) - והאמור לגבי הרף הראייתי נמצא בין יתר שיקולי במסגרת החלטה זו.

עילת המעצר -

22. ברי, כי קיימת עילת מעצר, שעה שעסקינן בעבירות נשק. אין צורך להכביר מילים באשר למסוכנות הפוטנציאלית מצד מי שמחזיק בכליו נשק כגון זה המתואר מעלה, כל פרט ממנו בנפרד, וקל וחומר הצטברותם של הפריטים, וכפי שנפסק על ידי בהמ"ש העליון:

"כידוע, עבירה בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין היא עבירת ביטחון כאמור בסעיף 35(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ומכאן שקמה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק, חזקה המצדיקה מעצר עד תום ההליכים בכפוף לחריגים המופעלים בנסיבות מיוחדות (ראו: בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 9 (10.3.2011)). בית משפט זה קבע לא אחת כי עבירות בנשק - ובפרט עבירות של סחר בנשק - מעצם טיבן, מעידות על מסוכנות אינהרנטית לשלום הציבור, אשר לא ניתן - בדרך כלל - להפיג באמצעות חלופת מעצר, אלא בנסיבות חריגות (השוו: בש"פ 6422/13 **אלגזי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 9 (3.10.2013); בש"פ 4889/13 **קרקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 4 (25.7.2013); בש"פ 9036/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.12.2012); בש"פ 3099/12 **מדינת ישראל נ' אבו כליב**, [פורסם בנבו] פסקה 5 (19.4.2012); בש"פ 3757/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.6.2011); בש"פ 6209/07 **מדינת ישראל נ' יאסין** [פורסם בנבו] (25.7.2007); בש"פ 8303/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 6 (19.10.2007))."

בש"פ 399/14 ליאור מנשה נ' מדינת ישראל (22.01.2014).

23. לכך יש להוסיף, בכל הנוגע לעורר הספציפי, כי לחובתו עבר פלילי מכביד הן בתחום הסמים, הן בתחום הנשק ובעבירות נוספות.

24. בשנת 2012, הורשע העורר בכמה עבירות סמים אשר הדין בהן אוחד וריצה עונש של מאסר בפועל במסגרת אותה הרשעה. קיימת הרשעה נוספת משנת 2009 לגבי עבירת סמים נוספת, כאשר אז הוטל על העורר מאסר על תנאי בלבד. הרשעה נוספת שעניינה רלבנטי בכל הנוגע לרף המסוכנות - הינה משנת 2011 לגבי עבירה נטענת משנת 2009, שעניינה הפרת הוראה חוקית (כאשר אף שם נלוותה לה עבירה של שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית) ואף אז העונש כלל מאסר על תנאי בלבד. בשנת 2009 הייתה הרשעה נוספת בעבירת איומים ובשנת 2007 הרשעה בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת נשק שלא כדין, ירי מנשק חם באזור מגורים ובגין הוטלו על העורר 15 חודשי מאסר (ועונשים נוספים). אף בשנת 2005 הורשע העורר בעבירות שעניינן נשיאת נשק שלא כדין, החזקת נשק שלא כדין, ניסיון לחבלה חמורה וניסיון לחבלה שהעברין מזוין ובגין מכלול העבירות הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה של שנים עשר חודשים. בנוסף, עברו כולל חמש הרשעות נוספות במגוון עבירות רב שבוצעו בין השנים 1997 עד 2005 ואין צורך להוסיף ולפרט את אותן הרשעות, כאשר ברור שתמונת המצב הינה שעסקין במי שעובר על החוק פעם אחר פעם, לרבות עבירות שעניינן איומים, לרבות הסתבכויות חוזרות ונשנות בשנים האחרונות בעבירות של סמים וכולל שתי פרשות קודמות שעניינן נשיאת נשק והחזקת נשק שלא כדין (הגם שהראשונה הייתה בשנת 2005 והשנייה בשנת 2007, כלומר לפני זמן רב).

25. אשר על כן, אני מאמצת אף את קביעת כב' השופטת קמא לפיה קיימת עילת מעצר.

חלופת מעצר -

26. כב' השופטת שמעה את המפקחות שהוצעו (אמו, אחותו וחמותו של העורר) וקבעה כי המפקחות הותירו רושם מהימן וכי היא שוכנעה שהן מבינות את מהות מלאכת הפיקוח כאשר במיוחד צוינה ה"מפקחת הראשית" שאמורה להיות אחותו של המשיב. עם זאת, קבעה כב' השופטת כי הרכיב הדומיננטי במקרה זה אינו זהותן של המפקחות אלא זהותו ועברו של המפוקח ובהמשך היא עוברת ומפרטת מדוע במקרה הספציפי דכאן, לא ניתן לתת אמון בעורר ולא ניתן לסמוך עליו שיקיים את תנאי מעצר הבית וימנע מביצוע עבירות דומות.

27. בהקשר זה, במהלך הדיון, ביקש הסניגור לבחון מחדש את עמדת ביהמ"ש קמא בכל הנוגע לטיב המפקחות ובכל הנוגע לאפשרות ליתן אמון בעורר. הוא הפנה לטענות באשר לעבר הפלילי הנטען והעלה אף טענה בכל הנוגע לכך שההרשעה הקודמת שעניינה הפרת הוראה חוקית סמכה על מסד נתונים לא מבוסס ולכן אין בה כדי ללמד על כך שהעורר צפוי להפר הוראות חוקיות בעתיד.

28. התלבטתי אם אכן אין עסקין במקרה שבו אף חלופה לא תסכון ושמא אכן אין מנוס אלא להורות על מעצר בפועל עד תום ההליכים לאור עברו המכביד של העורר, הגם שאין ספק שההליכים ימשכו פרק זמן לא קצר לאור כפירתו של העורר באישומים והצורך לנהל את ההליך עד תומו.

29. עוד יש לזכור כי בעבירות "נשק" יש לבחון את הצדקתו של המעצר עד תום ההליכים הן מההיבט של עילת הנשק והן מההיבט של עילת המסוכנות, דהיינו, שיש לשקול מה סוג הנשק ומהן הנסיבות האופפות את עבירת הנשק, ובמקביל לשקול את מסוכנותו של הנאשם ולבחון את השאלה אם נסיבותיה של העבירה או נסיבותיו של הנאשם מעידות על כך כי הוא עלול לחזור על המעשה או לעשות מעשה דומה (בש"פ 2602/10 האני

כחלול נ' מדינת ישראל (14.04.2010). עמדתי כי בשני ההיבטים (הן בהיבט של עילת "הנשק", לאור כמות האמל"ח, והן בהיבט של המסוכנות, לאור העבר הפלילי) - רק ב"דוחק" יאושר מעצר בית.

30. עם זאת, ולא בלי לבטים, והיות והתשתית הראייתית אינה ברף הגבוה ביותר - אני מוצאת שעל מנת שלא לחסום את דרכו של העורר מלשכנעני שניתן להסתפק בחלופת המעצר ובתמהיל של המפקחות ועל מנת לאפשר שיקול דעת מקיף בכל הנוגע לאפשרות ששלוש המפקחות, בנות המשפחה, אכן תוכלנה למנוע ממנו כל הפרה של תנאי מעצר הבית - יש מקום להורות לשירות המבחן למבוגרים להכין תסקיר בעניינו.

31. סביר להניח, שהעורר מוכר לשירות המבחן מהתיקים הקודמים הרבים, אך יתכן מאד שקיים מידע עדכני ויש לראות כי ההרשעה האחרונה מתייחסת לפסק דין שניתן לפני יותר משנתיים ואם במסגרת אותו הליך נדרש שירות המבחן לבחון את עניינו של העורר, אזי שיתכן והשתנו נתונים רבים מאז.

32. אבקש עוד להעיר כי באופן כללי, מצד אחד, מרבית המקרים אשר נדונו בפסיקה ואשר בהם בתי המשפט בערכאות השונות הורו על מעצר בפועל עד תום ההליכים בעבירות "נשק" - היו מקרים בהם המדובר היה במי שיוחסו לו מספר רב של עבירות, הן עבירות "נשק" רבות והן עבירות "נילוות", וראו כי ברוב המקרים כתבי האישום מייחסים לנאשמים לא רק החזקת נשק לפי סעיף 144(א), אלא גם עבירה לפי סעיף 144(ב), שימוש בנשק, סחר בנשק וכו', ונילוות להן עבירות של קשירת קשר, איומים, עבירות אלימות, סמים ועוד. כמעט ולא נמצאו מקרים בהם העבירה היחידה הינה אחזקת נשק לפי סעיף 144(א) - וראו כדוגמא למקרים כאלו, בהם שוחררו הנאשמים אתבש"פ 6739/12 **מדינת ישראל נ' אליף עבד אל קאדר** (19.09.2012); בש"פ 8912/12 **סלפית אלכס נ' מדינת ישראל** (20.12.2012); בש"פ 1748/11 **בועז יחזקאל נ' מדינת ישראל** (10.3.2011); בש"פ 6154/10 **מדינת ישראל נ' אבו ליל** (6.9.2010). מנגד, קיימים מקרים נוספים בהם נקבע שבהעדר המלצת חיובית של שירות המבחן יש קושי לשחרר לחלופה בעבירות כגון אלו, אפילו נאשמים צעירים ללא עבר פלילי (וראו את בש"פ 399/14 ליאור מנשה נ' מדינת ישראל (22.01.2014); בש"פ 6837/13 עבדאללה חרבוש נ' מדינת ישראל (28.10.2013); בש"פ 6305/11 **מדינת ישראל נ' אל-לטיף** (07.09.2011)).

33. אשר על כן, אני מורה על הכנת תסקיר של שירות המבחן למבוגרים ולאחר שיוגש התסקיר אזמן את הצדדים לדיון נוסף, משלים, טרם תינתן החלטה בערר.

34. אבקש להבהיר את הברור מאילו, והוא - כי שיקול הדעת הסופי לגבי הערר הינו של בהמ"ש וההפניה לתסקיר אינה אמורה לעורר ציפיות ברות הסתמכות מלפניו של העורר.

35. אבקש מהמזכירות לשלוח העתק של ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים ואבקש שהתסקיר יוגש עד יום 15/1/15.

36. עד אז יישאר העורר במעצר, בהתאם להחלטת ביהמ"ש קמא.

ניתנה היום, ב' טבת תשע"ה, 24 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.